

A Pécsi Ítéltábla a Nagyné dr. Lukács Anna (ügyvéd címe) ügyvéd által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen személyiségi jogok megsértése miatt indított perében a ... Törvényszék 2016. július 5. napján kelt 36. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 10.000 (tízezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes előzetes letartóztatását a ... Városi Bíróság 2011. november 11. napján kelt végzésével rendelte el. A ...Megyei Főügyészség a felperessel szemben különösen nagy kárt okozó üzletszerűen elkövetett csalás büntette és egyéb büntettek miatt emelt vádat, a büntetőeljárás a ... Törvényszéken van folyamatban. A ... Törvényszék 2014. november 11-én meghozott B.../.../382. számú végzésével az előzetes letartóztatás megszűnését állapította meg, és egyidejűleg elrendelte a felperes házi őrizetét, a mozgását nyomon követő technikai eszközzel történő ellenőrzés útján. A felperes 2015. február 5-én benyújtott indítványában kérte a házi őrizet kijelölt helyének módosítását, és a továbbiakban a házi őrizet végrehajtását a P, K. tér ... szám alatti lakásban. A ... Törvényszék 2015. február 18. napján meghozott B.../.../442. számú végzésével a tartózkodási és a házi őrizet végrehajtása helyéül a felperes által kért lakást jelölte ki, és megállapította, hogy a felperes legkésőbb 2015. február 28. napjáig köteles a korábbi kijelölt tartózkodási helyről elköltözni, és a kijelölt új tartózkodási helyre beköltözni. Az átköltözés indokolt és szükséges időtartamára, valamint a két lakás közötti távolságra a bíróság engedélyezte a kijelölt lakás elhagyását.

Az alperes a bíróság végzésének végrehajtását úgy látta biztosítottak, ha az folyamatos rendőri ellenőrzéssel történik, ezért 2015. február 27-én 12 óra körül a felperes korábbi tartózkodási helyén megjelent B. Zs. informatikai szakember és két rendőr. Az informatikai szakember a mozgást nyomon követő technikai eszköz beltéri egységét hatástalanította. E. I. rendőr-főtörzs százados, a területileg illetékes rendőrőrs járőrét is a helyszínre kérte, így két rendőrautó várakozott a P., T. Z. utca ... szám alatti ingatlan előtt, az egyikbe beült a felperes az informatikussal, ebbe helyezték el a beltéri egységet, és beült a két rendőr járőr. Ezt követően átszállították a felperest a P., K. tér ... szám alatti ingatlanhoz. Az új helyszínen a mozgást nyomon követő technikai eszköz GPS-jelének központi beállításához 10 percig a ház előtt tartózkodtak, majd felmentek a lakásba, ahol beüzemelték a beltéri egységet. A felperes e rendőri intézkedéssel kapcsolatban panaszt jelentett be. A bejelentést egyrészt feljelentésként, másrészt panaszként iktatták. A Központi Nyomozó Főügyészség K-i Regionális Osztálya a 2015. május 13-án kelt Nyom..../2015. számú határozatával a Btk. 305.§ c) pontjába ütköző hivatali visszaélés büntetnének gyanúja miatt indított nyomozást a Be. 190.§ (1) bekezdés a) pontja alapján, mivel a cselekmény nem bűncselekmény, megszüntette. A határozat indokolása szerint a házi őrizet helyének megváltoztatásával kapcsolatban még gyakorlat nem alakult ki, az átköltöztetés, miután a beltéri egység is átszállításra került, csak folyamatos rendőri ellenőrzés mellett volt megoldható.

A felperes panaszának a P-i Rendőrkapitányság vezetője részben - a jegyzőkönyvre vonatkozó részében - helyt adott, a többi részében elutasította. A helyt adás abban a körben történt, hogy a jegyzőkönyv-készítés helye tévesen került feltüntetésre, az elutasítást azzal indokolta, hogy a bírói végzés konkrét rendőri közreműködésre rendelkezést nem tartalmazott, de ennek hiánya nem szüntette meg az elrendelt kényszerintézkedés hatályát. A végzés ellen a felperes fellebbezést terjesztett elő, a alperes neve az első fokon eljáró hatóság határozatát helybenhagyta, e határozattal szemben a felperes keresetet terjesztett elő a P-i Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

A felperes a jelen eljárásban a keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes az emberi méltóságát, személyes szabadságát megsértette, és vele szemben hátrányos megkülönböztetést alkalmazott, amikor a 2015. február 27. napján a P., T. Z. utca ..-ből a K. tér ... szám alatti ingatlanba hatósági kényszerrel, hatósági felügyelet mellett rendőri őrizet alá vonva rendőrautóban, látványos módon szállították át, mindkét ingatlan előtt a rendőrautók demonstratív módon jelentek meg, és az alperes alkalmazottai nyíltan CB-rádióztak. Kérte az alperes eltiltását a további jogsértéstől, és 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a kereset jogalapja hiányzik, a felperes költöztetése során az eljárási szabályok folyamatos betartásával intézkedtek.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes azzal az intézkedésével, hogy a P., T. Z. utca ... és P., K. tér ... szám alatti ingatlan között 2015. február 27. napján nem tette lehetővé, hogy a felperes önállóan költözzön át, és ezen idő és távolság alatt folyamatos rendőri ellenőrzést tartott fenn, megsértette a felperes személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Döntésében arra hivatkozott, hogy a Ptk. 2:42.§ (1) és (2) bekezdése, valamint a 2:43.§ alapján azt kellett vizsgálni, hogy az átköltöztetés a Büntetőtörvénykönyvben és a Büntetőeljárási törvényben meghatározott kényszerintézkedésre vonatkozó eljárási szabályoknak megfelelően történt-e. Egyetértett az alperes azon hivatkozásával, hogy a felperes házi őrizete megszüntetésre nem került, de a Be. 138. § (1) bekezdése szerint a házi őrizet hatálya alatt lévő személy a bíróság határozatában meghatározott célból a tartózkodási helyül kijelölt lakást elhagyhatja. Álláspontja szerint a ...Törvénytörvény a B.../.../442. számú végzésével lehetővé tette a felperes számára, hogy a lakást az átköltözés idejére és a két lakás közti távolságra

elhagyhassa. Az alperes így azzal a magatartásával, hogy az átköltözés ideje alatt folyamatos rendőri ellenőrzést végzett, a felperes mozgási szabadságát korlátozta. Megállapította, hogy a felperes által megjelölt egyéb (a helyszínen történő CB-rádiózás, valamint a helyszínre kimenő rendőrök száma és az ott megjelent megkülönböztetett fény- és hangjelzés használatára alkalmas gépjárművek) magatartásokkal jogsértést az alperes nem valósított meg. Az emberi méltóság megsértésével kapcsolatosan utalt arra, hogy a felperes nem tett előadást, hogy konkrétan mely alperesi cselekmény sérti az emberi méltóságát, a személyi szabadság korlátozása önmagában ezt ugyanis nem jelenti. A hátrányos megkülönböztetés személyiségi jog megsértésének megállapítására sem látott lehetőséget, mert a felperesé volt az első átköltöztetés, ezért az nem volt megállapítható, hogy felperes más, házi őrizet kényszerintézkedés hatálya alatt álló személyhez képest részesült volna eltérő bánásmódban. Utalt arra, hogy miután egyszeri volt a jogsértés, az eltiltás alkalmazására nem volt szükség.

Az elsőfokú bíróság a felperes sérelemdíj iránti igényét is alaptalannak találta. Utalt a Ptk. 2:52.§ (2) bekezdésére, mely a Ptk. 6:159.§-a szabályait rendeli alkalmazni a kárfelelősség alóli kimentés vonatkozásában. Az alperes kimentette magát, mert a házi őrizet végrehajtásáról szóló 6/2003.(IV.4.) IM-BM rendelet a házi őrizet helyének megváltoztatása esetére rendelkezést nem ír elő, ugyanígy a Be. sem szabályozza mindezt. A részletszabályokat tartalmazó rendelet 3.§ (2) bekezdése szerint a jogalkotó szándéka az volt, hogy a terhelt házi őrizetének elrendelése időpontjától a mozgása nyomon követhető legyen, az alperes ezen célnak kívánt megfelelni amikor a beltéri egység előző tartózkodási helyen történő elmozdítását követően nem látta azt biztosítottan és folyamatos ellenőrzést hajtott végre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a kereseti kérelmének történő teljes helyt adás, azzal hogy a sérelemdíj összegét 500.000 forintban kérte megállapítani. Álláspontja szerint a személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogsértés azt is jelenti, hogy a felperes emberi méltóságából eredő személyi szabadsága került megsértésre, amely jogtárgyak egymástól nem elválaszthatók, hiszen az emberi méltóság magában foglalja a személyi szabadsághoz fűződő jogot is, így a személyi szabadság, mint személyiségi jog megsértése az emberi méltóság megsértését is jelenti egyben. Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy az egyenlő bánásmódról és esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 8.§ alapján azért nem állapítható meg e sérelem, mert a felperesen kívül más technikai eszközzel ellenőrzött házi őrizetben levő személy még nem költözött. Álláspontja szerint a felperes helyzetét önmagához képest is szükséges vizsgálni, ezen kívül vizsgálni kell a szabadon, önállóan átköltözni tudó és akaró más személy helyzetéhez képest is. Az összehasonlítási alap mind személyi, mind tárgyi körben csak ez lehet, ebből kiindulva kell a jogsértést megállapítani. A sérelemdíj iránti igénye tekintetében utalt arra, hogy a jogsértés megállapítást nyert és az alperes nem tudta bizonyítani, hogy úgy járt el ahogy az az adott helyzetben elvárható. Az alperes ugyanis a rendőrségről szóló 1993. évi XXXIV. törvény 2.§, 4.§ és a 15.§ szabályait mellőzve járt el, intézkedése nem volt sem törvényes, sem célszerű, az eredményesség biztosítása mellett ugyanis az intézkedések közül az érintettre legkisebb korlátozással járót kell alkalmazni. Az alperes javára az sem értékelhető, hogy a mozgást nyomon követő technikai eszköz alkalmazása a gyakorlatban lassan válik csak általánossá, nincs még kialakult gyakorlata.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a magatartása nem volt felróható, így sérelemdíj fizetésére nem kötelezhető.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le, döntése érdemben helyes, ezért a másodfokú bíróság azt a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság jogi indokait az alábbiakkal egészíti ki:

A másodfokú bíróságnak a felperes fellebbezése elbírálásakor először abban kellett állást foglalnia, hogy történt-e - az elsőfokú bíróság által már jogerősen megállapított személyiségi jogsértésen túl - további jogsértés az alperes részéről.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak az emberi méltóság megsértése megállapítását elutasító érdemi döntés kapcsán kifejtett jogi álláspontjával. A Ptk. 2:42.§ (2) bekezdése szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.

E szabály generálklauzáként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A polgári jog által biztosított személyiségvédelem körében az ember személyiségét alkotó lényegi tulajdonságok és ismérvek összessége jelenti az emberi méltóságot. Az emberi méltóságot sértik az olyan magatartások, amelyek megkérdőjelezzik a jogosult emberi mivoltát, illetve elmulasztják, megtagadják azt a minimális és kötelező tiszteletet, amely az embert pusztán az emberi minősége alapján megilleti. A Ptk. tehát az emberi méltóságot tekinti minden, a későbbiekben nevesített, és nem nevesített személyiségi jog „anyajogának”. A törvény e rendelkezése azt jelenti, hogy valamennyi személyiségi jog - a nem nevesítettek is - védelem alatt állnak, ugyanis valamennyi személyiségi jog nevesítése, egyenkénti felsorolása nem lehetséges, mert azok köre folyamatosan változóban van. Az Alkotmánybíróság az emberi méltósághoz való jogot az úgynevezett „általános személyiségi jog” egyik megfogalmazásának tekinti, melyet a bíróságok is minden esetben felhívhatnak az egyén autonómiájának védelmére, ha az adott tényállásra konkrét, nevesített alapjogok egyike sem alkalmazható (8/1990.(IV.23.) AB határozat). Az Alkotmánybíróság döntésén alapuló bírói gyakorlat így csak abban az esetben állapítja meg külön az emberi méltóság megsértését, ha nincs olyan nevesített személyiségi jog, amelynek a megsértése az adott tényállás alapján megállapítható lenne, vagy a nevesített személyiségi jog megsértésének megállapítása mellett az adott kirívóan durva, lealacsonyító és megalázó eljárás miatt még külön is szükségesnek mutatkozik.

Az elsőfokú bíróság jogerősen - a másodfokú bíróság által ezért nem felülbírálhatóan - a felperes személyi szabadsághoz fűződő személyiségi jogának megsértését már az alperes terhére megállapította. Ezen túl nincs olyan alperesi magatartás, amelyre kifejezetten a felperes személyére tekintettel, személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt került volna sor, és alapot adna az emberi méltóság megsértésének a megállapítására.

Alaptalannak találta a másodfokú bíróság a felperes fellebbezését a hátrányos megkülönböztetés megállapítása iránti kereseti kérelme tekintetében is.

Az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról rendelkező 2013. évi CXXV. törvény 1.§-a szerint az egyenlő bánásmód követelménye alapján Magyarország területén tartózkodó természetes személyekkel, ezek csoportjaival, valamint a jogi személyekkel és a jogi személyiséggel rendelkező szervezetekkel szemben e törvény rendelkezései szerint azonos

tisztelettel és körültekintéssel az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell eljárni. A 8.§ t) pontja szerint közvetlen hátrányos megkülönböztetésnek minősül az olyan rendelkezés, amelynek eredményeként egy személy vagy csoport valós vagy vélt egyéb helyzete, tulajdonsága vagy jellemzője, a továbbiakban egy tulajdonsága miatt részesül kedvezőtlenebb bánásmódban, mint amelyben más összehasonlítható helyzetben lévő személy vagy csoport részesül, részesült, vagy részesülne.

E rendelkezés egyértelműen megkívánja valamely védett tulajdonság, helyzet meglétét, amelynek a jogsértés időpontjában kell fennállnia. További feltétel, hogy erre tekintettel részesüljön kedvezőtlenebb bánásmódban a sérelmet szenvedett fél, valamint az is, hogy a jogsértés más összehasonlítható helyzetben lévő személyhez vagy csoporthoz képest történjen. Annak a megítélésénél, hogy valakit hátrányos megkülönböztetés ért vagy sem, a bíróságnak azt kell vizsgálnia, hogy a felet a vele összehasonlítható helyzetben lévő más személyhez képest érte e hátrányos megkülönböztetés. E rendelkezés szerint bárki akkor marasztalható el az egyenlő bánásmód követelményének megsértése miatt, ha a kifogásolt hátrányt okozó magatartást az adott személlyel szemben a védett tulajdonsága miatt, arra tekintettel tanúsítja (EBH.2010.2272.).

A felperes az alperesi intézkedéskor személyes szabadságot korlátozó kényszerintézkedés hatálya alatt állt, és az alperes a felperest, mint ilyen helyzetben álló személyt kezelte. A felperes részére a ...Törvényszék B.../.../442. számú végzésével az átköltözés indokolt, és szükséges időtartamára, valamint a két lakás közötti távolságra engedélyezte a kijelölt lakás elhagyását. E rendelkezés nem azonos a házi őrizet mint kényszerintézkedés megszüntetésével, ezért a felperest a hátrányos megkülönböztetés szempontjából a kényszerintézkedés hatálya alatt álló személlyel lehet csak összehasonlítani, pont e védett helyzete miatt. Téves a felperesnek az az álláspontja, hogy a Törvényszék végzését úgy kell értelmezni, hogy „amit nem tilt, azt mind szabad”. A felperesre kiszabott kényszerintézkedést a végzés kizárólag egy ponton érinti, amennyiben a felperes tartózkodási helyét változtatja meg, ezen túl a felperes változatlanul a kényszerintézkedés hatálya alatt áll. A felperes által állított hátrány megítélésénél ezért nem lehet a szabadon, önállóan átköltözni tudó és akaró más személyek csoportjához, mint a felperessel azonos helyzetben lévőkhez képest a sérelmet vizsgálni. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy ebben az esetben ugyanis pont a jogszabály által megkívánt, az intézkedéskor meglévő felperesi védett tulajdonság, helyzet hiányozna, ami elengedhetetlen feltétele e jogsértés megállapításának (BH. 2010.194).

A felperes házi őrizet hatálya alatt állt, és a felperes maga sem állította azt, hogy e „speciális, védett helyzetéhez” képest érte hátrányos megkülönböztetés, tehát hogy a hozzá hasonló kényszerintézkedés hatálya alatt álló személyhez képest az alperes az intézkedése során eltérő, kedvezőtlenebb bánásmódban részesítette. A felperes fellebbezésében sem hivatkozott olyan körülményre, amely szerint az alperes őt ne kezelte volna „egyenlő méltóságú személyként”.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az alperes kimentette magát a sérelemdíj-fizetés kötelezettsége alól, a másodfokú bíróság azonban az elsőfokú bíróság jogi indokait az alábbiakkal egészíti ki:

A Ptk. 2:52.§ (2) bekezdése szerint a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. E szabályozás mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nem vagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé a sérelemdíj követelését.

A személyiségi jogsértés megállapítása esetén az alperesnek kell kimentenie magát a sérelemdíj fizetési kötelezettség felelőssége alól. A mentesülés feltételeit, a kártérítési felelősség alóli

mentesüléshez hasonlóan a jogsértő személyre irányadó felelősségi rendszer alapján kell vizsgálni. Az alperes felelősségét a felperes sérelemdíj iránti igénye vonatkozásában a közhatalmi jogkörben okozott kárért való felelősségi rendszer alapján kell megítélni. A Ptk. 6:548.§ szerint közigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kárt közhatalom gyakorlásával vagy annak elmulasztásával okozták, és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható. A jelen esetben az utolsó feltételek értelemszerűen nem vizsgálандók, hiszen a sérelem jellegénél fogva a kár elhárítása jogorvoslati eszközök igénybevitelével nem volt lehetséges.

Közhatalmi tevékenység gyakorlásával okozott kárról akkor lehet szó, ha az a közhatalom gyakorlásával, adott esetben az alperes, mint rendőrség feladatainak teljesítése körében megvalósult tevékenységgel vagy mulasztással okozati összefüggésben keletkezett. Ha a közhatalmat gyakorló szervtől valamilyen jogalkalmazói tevékenységgel összefüggésben keletkezett kár megtérítését igénylik, az szükséges, hogy kirívóan okszerűtlen mérlegelés, vagy kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési hiba következményeként keletkezzen a kár. Az alperes terhére kirívóan okszerűtlen jogalkalmazói tevékenység nem volt megállapítható.

A felperes a keresete ténybeli alapjaként a házi őrizete hatálya alatt a bíróság jogerős végzése alapján engedélyezett tartózkodási hely-változtatás végrehajtásánál alkalmazott alperesi magatartást jelölte meg. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor e magatartást az irányadó jogszabályok alapulvételével vizsgálta.

A büntetőeljárásról rendelkező 1998. évi XIX. törvény (Be.) 138. §-a szerint a házi őrizet a terhelt mozgási szabadságát és a tartózkodási helye szabad megválasztásának jogát korlátozza. A házi őrizet elrendelése esetén a bíróság által kijelölt lakást, és az ahhoz tartozó bekerített helyet a terhelt csak a bíróság határozatában meghatározott célból, különösen a mindennapi élet szükségleteinek biztosítása vagy gyógykezelés céljából az ott írt időben, és távolságra (úti célra) hagyhatja el. A házi őrizet foganatosításáról szóló 6/2003.(IV.4.)-IM-BM együttes rendelet 3. § (1) bekezdés c) pontja szerint a rendőrség, a házi őrizet előírásai megtartásának ellenőrzését elláthatja, ha a bíróság így rendelkezik, a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszközzel.

A jelen esetben a bíróság a felperes házi őrizetét mozgását nyomkövető technikai eszközzel rendelte el. Az IM-BM együttes rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja szerint a rendőrség a házi őrizet előírásai megtartásának ellenőrzését folyamatos rendőri ellenőrzéssel látja el, ha az a terhelt mozgását nyomon követő eszközzel nem lehetséges. Ez a - legalábbis előre nem látható következményekkel járó - helyzet következett be, amikor az eredeti lakhelyen a felperes mozgását nyomonkövető beltéri egységet leszerelték.

A bíróság lakhely-változtatást engedélyező határozata nem tartalmazza a szoros rendőri felügyeletet, de a lakhelyváltatás végrehajtása, adott esetben a technikai feltételek megteremtése, nem is a bíróság, hanem az IM-BM együttes rendelet 6. § (1) bekezdése szerint a rendőrség feladata.

Az elsőfokú bíróság által kihallgatott alperesi alkalmazottak tanúvallomásából megállapítható, hogy kellő körültekintéssel jártak el, amikor a bíróság által engedélyezett felperesi lakhelyváltatás végrehajtását megtervezték. P. A. a .. Rendőrkapitányság Közlekedésvédelmi Osztályának vezetője volt az, aki a jogszabályokat értelmezte, és meghatározta az átköltözés végrehajtásának módját. Kiemelendő, hogy sem a Be., sem az IM-BM együttes rendelet nem tartalmaz ilyen intézkedésre részletszabályokat és ebben az eljárási kérdésben nincs kialakult gyakorlat sem. A Be. és a végrehajtási rendelet alperesi értelmezése - figyelembe véve az informatikai lehetőségeket is -,

nem volt okszerűtlen, vagy kirívóan hibás. Ekörben is téves a felperesnek az az érvelése, hogy amit a bíróság az átköltözést engedélyező határozatban kifejezetten nem korlátozott vagy tiltott, az szabaddá válik. A felperes a kényszerintézkedés hatálya alatt állt, annak minden feltételével, változatlan tartalmával együtt, egyetlen pont módosult, a házi őrizet helye, ezért a korábbi tartózkodási hely elhagyása és az új elfoglalása nem függhetett a felperes saját elhatározásától. Ezt a felperes is így gondolta, hisz nem kezdett hozzá önhatalmúlag az átköltözéshez, hanem annak végrehajtását az alperessel együtt tervezte, ahogy ezt T. T. is tanúvallomásában előadta, várták az alperesi alkalmazottakat, hogy a költözést lebonyolítsák (P.21....//2015/.... sz. jkv.... oldal első bekezdés).

Az alperes a határozat végrehajtását a rá vonatkozó összes jogszabályi rendelkezés egybevetésével, azokat értelmezve végezte el, az intézkedés módjának meghatározása - egzakt jogszabályi rendelkezés hiányában - nem értékelhető olyan kirívóan okszerűtlen mérlegelésnek vagy kirívóan súlyos jogértelmezési hibának, amely megalapozná az alperes kártérítési felelősségét, tehát a sérelemdíj fizetési kötelezettség alól sikeresen kimentette magát.

A felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján viseli a saját másodfokú eljárásban felmerült költségeit, és köteles az alperest képviselő jogtanácsos munkadíját megfizetni, melynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM számú rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg. A felperes személyes költségmentességben részesült, az alperes pedig illetékmentes, így az Itv. 74.§ (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986.(VI.26.) IM számú rendelet 14.§-a alapján a feljegyzett fellebbezési illetéket az állam viseli.

Pécs, 2017. március 23.

. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró